

CHARLES.

Toen zei ze niets meer, ze dacht er blijkbaar 't hare van. (*Paul knikt zachtjes peinzend*).

PAUL.

Die vraag intrigueert me toch...

CHARLES.

Ik zou er toch geen waarde aan hechten. Ze bedoelde misschien niets bijzonders er mee. In ieder geval, je hebt nog allen tijd om 't zelf te onderzoeken, als je daarop gesteld bent. (*lachend*) Maar... denk er om... ze is deugdelijk beloofd en verloofd en dus onbereikbaar voor jou!

PAUL (*glimlachend*).

Ja, ja... juist daarom.

CHARLES (*met open mond*).

Juist daarom??

PAUL.

Ja, omdat zij onbereikbaar voor me is interesseert ze me. Dat is een emotietje, begrijp je?

CHARLES.

Ben je dan al zoo geblaseerd van 't bereikbare?

PAUL (*geuwend*).

Och god, dat altijd je-zin-krijgen is zoo emotie-loos!

CHARLES (*glimlachend, schudt 't hoofd*).

Enfant gâté! (*Beiden kijken zwijgend voor zich uit als verdiept in hunne gedachten, dan kijkt Charles op en vraagt plotseling*) Zeg... heb je nog wel eens wat van dat Russische meisje gehoord? Dat prachtige mooie comtesse-tje...

PAUL (*die even opkeek als met schrik, antwoordt nu kortaf*).

Neen.

CHARLES (*doorgaand*).

Nooit meer? Geen woord? Hoe heette ze ook?... Sonja...

PAUL (*kortaf, starend*).

Nooit meer. Niets. (*Zich gaandeweg opwindend*). En ik wil ook nooit meer over haar hooren... Zij!... Zij!! Zij was als de rest... net, net eender als de heele rest... niks meer of beter! (*dan schokschouderend, met een bitter lachje*). Och...! Geen één vrouw, geen één, zie je, is waard dat je er dat (*hij knipt met de vingers*) om geeft! Geen een!

CHARLES (*verbijsterd door den uitval*).

Troostvolle uitkomst!

(*Paul haalt de schouders op. Mevr. Althuisen komt binnen met hoed en mantel*).

Tweede Tooneel.

De vorigen. MEVR. ALTHUIZEN.

CHARLES.

Ah, goeie morgen, mama...

MEVR. ALTHUIZEN.

Goeie morgen Charles... eindelijk verzezen? Je hebt veel gemist, hoor.

PAUL.

Was de preek zoo mooi, mevrouw?

MEVR. ALTHUIZEN.

Ja, bijzonder stichtelijk... dominee heeft heerlijk gesproken.

CHARLES.

Och ma... ik ben dat zoo ontgroeid.

MEVR. ALTHUIZEN.

Ja dat is treurig genoeg dat je er tegenwoordig zoo over denkt... je mist er veel aan... o vooral vandaag was 't heerlijk. En vól dat 't in de kerk was, iedereen was er. Je nichtjes ook met Holtz. Ze zullen hier wel dadelijk voorbij komen want ze liepen nog zoo ver mee met Holtz die even aan de fabriek moest wezen. Suusje ziet er lief uit in haar lange japon, maar Emma moest haar nou niet zoo'n opzichtig hoedje opzetten... 't leek wel een bloementuin met vogels en al... Nu jongelui... tot straks... (*even weer terugkomend*) Ja... zijn er soms plannen voor van middag gemaakt? Anders zou ik je voorstellen om eens een mooie rijtoer naar de Mare-plas te maken. Dat is een van de bezienswaardigheden van den omtrek.

CHARLES (*railleerend*).

O ja... erg bezienswaardig. Een plas water met kroos er op.

MEVR. ALTHUIZEN.

Nu, 't is toch wel een mooie vijver... en er is zelfs een soort legende aan verbonden.

PAUL.

Ik ben heusch nieuwsgierig om hem te zien, mevrouw.

MEVR. ALTHUIZEN.

Komaan. Dan zullen we er van middag eens heengaan. Tot straks dus. (*Af*).

PAUL.

En de legende?

CHARLES.

O natuurlijk de traditioneele juffrouw die zich er eens in verdronken heeft... niks bijzonders. (*Naar 't raam gaand*). Kom, ik ga op post zitten... ik zal de nichtjes even binnen roepen zoo meteen.

PAUL.

Zoo? Dan ga ik een beetje behoorlijk toilet maken.